

יעקב אגמון לקריין ומה מציע רון בן ישי לשר הביטחון

עליזה בגין מובלת בכיסא גלגלים למכירה הפומבית ב"בית אסיה". אשת ראש הממשלה שעה, והתקבלה על ידי בני מושפחת איזנברג, בעלי הבניין. עליזה בגין היתה אורחת הכבוד במכירה.

דמה, ומה 14 שנה הוא מגיש בקביעות את שאלות אשיות, שהיא חלק בלתי נפרד מתוכנית השבת של התחנה.

דרך מקורית להפוך כתבי החוץ ועיתונאים אופוזיציוניים לתומכי מהלך צבאי זה או אחר מציע רון בן

ישוב בקפה רוז לברדו, ועבר על הלוח. אחד הסעיפים היה, "איש אחד מראיין איש אחד", אך מראיין לא היה. לבינת הנהלה התיאטרון הקאמרי, יעקב אגמון, שהיה חסר ניסיון כלשהו בעתונות וברדיו. ליבני נזכר, שחצי שנה קודם לכן הוא פגש באגמון בבית

סוקולוב. היה זה בעת מסיבת עיתונאים שערך התיאטרון. אגמון הציג את הדברים בקול אמין ומשכנע. ליבני פנה לאי גמון והציע לו להגיש תוכנית ראינות אישית בתחנה. אגמון סירב. לבסוף שוכנע לעשות ניסיון. באולפן הקטן של התחנה הכין אגמון ארבע תוכניות

הוא נשאר בשבילי איש-מיס-תורין".

לפני שמונה חודשים נבחר שפירא כמנהל מחלקת התוכניות של הטלוויזיה, וגבר על הבימאי יוסי צמח. המינוי לא יצא לפועל, בגלל התנגדות ועדה עובדים. אך בטלוויזיה נזכרו שמנכ"ל הרשות, יוסי לפיד, ומנהל הטלוויזיה אז, יצחק שמעוני, עשו מאמץ עילאי להביא לבחירת שפירא בוועדת מיכרזים מיוחדת. האיש שקולו היה מכריע היה ניסים אלמוג. הוא סיפר ששימועני העביר אליו בזמן הישיבה פתק, ובו איים שאם אלמוג לא יצביע בעד בחירת שפירא, שימרוני יתפטר מתפקידו. אלמוג, שנבהל מאפשרות זו, תמך ב-שפירא. כעבור שמונה ימים התפטר שימועני מתפקידו.

בימאי הסרטים והערי תונאי יעוד לבנון לא היה מרעלה על דעתו סרטים שהוא ביים יהפכו בתוך זמן קצר למציאות פוליטית. כאשר עשה בשנת 1978 את קשר הדבש, על סכנת השתלטות דתית קרי צונת על המדינה זה היה קרוב לנבואה שמתגשמת במה שהתחולל סביב פיגוע ימית. סרט שני שעשה, לא לשדור, עוסק בעובדי תחנת שידור רדיו צבאי. יעוד, עורך חדשות גלי צה"ל לשעבר, תיאר בסרט מגיש, אורח עובדי צה"ל, ש נורק מיחידת הרדיו אחרי שלא הפסיק בזמן מראיין, משורר שגלש לשיחה על הבעיה הפלסטינית. הסרט יצא למסכים בשנת 1980. בשבוע האחרון קיבל לבנון שיחות טלפון רבות מעיתונאים בגלי צה"ל, שהיו מעוניינים לראות את הסרט שנית, כדי לראות מה מתרחש היום בתחנה הצבאית.

מודאג ביותר מהמרי רחש בגלי צה"ל היה יצחק ליבני, מי שהפך את התחנה הצבאית הקטנה לתחנה העוסקת בנושאים אזרחיים-פוליטיים. ליבני נזכר שמעולם לא התקבר להחלטה מסודרת להפוך תחנת-שידור של חמש שעות ביום לתחנה המשדרת כל היממה. ליבני, שהיה עורך במחנה, הריבא לתחנה שרבים בצמרת ה-צבא רצו לסגור. הוא הובא ליניסיון ופעל בשיטתו של פינץ חם ספיר, שיטת "חאפ בתוך שידור". כאשר במטכ"ל היו מי גלים ששעות-השידור הורחבו, היו מועיקים אותו ודורשים הסיבר. ליבני טען שזה לא עולה כי כסף או בכוח-אדם נוסף, וכך היה נפטר מהם. את הכסף שהיה דרוש להפעלת התחנה ה-גדלה הוא קיבל אחרי תחנונים ועל בסיס קשרים אישיים עם חלק מצמרת צה"ל באותה ת-קופה. בשלב מסוים הפכה ה-תחנה הצבאית לתחנה שבה ש-דרו תוכניות אזרחיות פוליטיות. סגן-קצין-היגור-ראשי יש-עוהו ("שיקה") תרמור, הכין תזכיר שבו דרש להחזיר את התחנה לאופיה הצבאי. למרות שדעתו לא התקבלה, היו במטכ"ל שדרשו להחזיר את התחנה למימדיה הקודמים. ה-רעיון נדחה, ושיטת ליבני הפכה למציאות.

כאשר הגיע ליבני לתחנה היה שם אולפן אחד שבו הקליטו. בישלו ושדרו את ה-תוכניות. במקום היו ארבעה חדרים בלבד, וליבני ישב מחוץ לתחנה, כדי לתכנן את לוח המישדרים הראשון שלה. הוא

השאלה הנשאלת ביותר בישראל היא מתי תסתיים מילחמה. במצודת אב מתברר חים שהיא תסתיים בחודש אוי-קטובר. מדוע? כי בחודש נובמבר יתגייס לצבא בנו הבכור של שר הביטחון, עוזרי.

למרות שהכנסת יצאה לפגרה, הרי שחכ"י ועדת הכספים נאלצים להופיע לישיבות יומיות כדי לסיים את הדיון בגני חוקי המיסוי האינפלציוני. הישיבות שמתקיימות במישכן השומע מתחילות בתשע בבוקר ומסתיימות כעבור עשר שעות. עם הפסקה של שעה וחצי ל-ארוחת-צהריים. למרות שמיר גון הכנסת סגור אף הוא, היה הסדר מיוחד, שחברי הוועדה יקבלו ארוחת-צהריים כשרה למהדרין במיזון הבית. אך ל-יושבראש הוועדה, שלמה לוריין מאגודת-ישראל, לא הספיקה התחייבות בעלייה-מיר גון שהבשר המוגש הוא "גלאט כושר". כך נאלצים כל המשתתפים לאכול יום-יום דגים שזי-כו לכינוי "דג לוריין".

לפני הוועדה הופיעו נציגי מיגורים שונים במשק, מיהלומנים ונהגיי-משאיות ועד למלונאים ולבעלי-אוניות. זה לא מצאחן בעיני ח"כ הליברלים דן תיכון, שאמר: "למה השרים לא באים? יש דיון על אוטובוסים, שיבוא שר-התחבורה, אם על בתי-מלון, שיבוא שר-התיירות. איפה כה המי-קימאוסים האלה?"

ח"כ המערך בוועדה, יחזקאל זכאי, ידוע כמי ש-תומך בקואליציה, כאשר בור-עדה-הכספים מחליטים להעניק הטבות לציבור. כאשר הצביעו על תוכניות החיסכון החדשות, אמר דן תיכון לזכאי: "זה לתת. לתת. תרים את היד. אור-לי זו הפעם האחרונה שנות-נים! הפעם הצביע בעד".

בין המישלחות שהור-פיעו בוועדה היתה נציגות רח-בה של החקלאים. כשסיימו ל-מר את דיבוריהם הם הרעישו מחוץ לאולם. התלוצץ ח"כ ה-מפד"ל בוועדה, אברהם מז-למן, ושאל: "החקלאים ה-ביאו את האווזים לכנסת?"

מישהו העיר ללוריין שבדיני הוועדה שורר הפעם סדר, בניגוד לדיונים הסוערים המאפיינים אותה. הגיב היר-שביראש: "כשאצל יהודים יש פעם אחת בשנה סדר, מייד שר-אלים: מה נשתנה?"

כאשר התעוררה פרשת ציד-המשפוח בגלי צה"ל, כי-נה עורך-הדין אהרון פאפו את מפקד התחנה ("צבאי") שפירא איש-המיסותורין. הוא סיפר שמה ששלוש שנים יושב שפירא בישיבות הוועדה המנהל של רשות-השידור, שם חבר גם פאפו, ומעולם הוא לא הביע עמדה בשום עניין. רק פעם אחת הוא ביקש רשות-די-בור. היה זה כאשר פאפו דרש שהקריינים ברדיו ובטלוויזיה ימנעו משימוש במונח "הגדה המערבית" ויכנו אותם שטחים בשם "הודה ושומרון". שפירא ביקש רשות-דיבור ותקף קשות את הרעיון. הוא העלה ימוקים מגוונים לשימוש במונח "הגדה המערבית". בסופו של דיון, התקבלה דעתו של פאפו. גם אחרי אירוע זה נמנע שפירא מלהביע עמדה בעניין כלשהו. שהועלה בישיבות. סיכם פאפו: "בשבילי היתה אותה תקופת בעלת משמעות. אך פרט לכך,